

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: V. L.
zastoupená advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 3. 2021, č. j. MV-3552-5/SO-2021, ve věci
žádosti o zaměstnaneckou kartu

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou došlou zdejšímu soudu dne 14. 4. 2021 domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 3. 2021, č. j. MV-3552-5/SO-2021 (dále „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 26. 10. 2020, č. j. OAM-19128-69/ZM-2019 (dále

„prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo zastaveno řízení o vydání zaměstnanecké karty, o níž žalobkyně požádala dne 2. 4. 2019.

Shrnutí žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobkyně v žalobě uvedla v podstatě jediný žalobní bod, a to nesprávné vyhodnocení zpětvzetí žádosti žalobkyní. Ten následně rozvíjí dílčími námitkami. Žalobkyně namítla, že k zastavení řízení došlo na základě podání doručeného správnímu orgánu prvního stupně, které však neučinila žalobkyně, ale osoba, která se za žalobkyni vydávala. Žalobkyně připouštěla, že zpětvzetí mohlo být motivováno zlovolným úmyslem třetí osoby, a to způsobit žalobkyni pobytové problémy ukončením řízení o její žádosti. V důsledku toho dokonce vyvolat nelegálnost jejího pobytu na území České republiky bez jejího vědomí, který mohl vyústit v případný zákaz pobytu a vyhoštění. Podání, na základě kterého bylo zastaveno řízení před správními orgány, nebylo sepsáno a podepsáno žalobkyní, o tom podle žalobkyně svědčilo i relativně neobvyklé předčasné vzdání se práva odvolání proti rozhodnutí o zastavení. Stejně tak požadavek na doručování na adresu X, tj. adresu nijak nesouvisející s žalobkyní, na které se nachází ubytovna, kde se dá předpokládat eventuální možnost kontroly pošty doručované na recepci této ubytovny třetí osobou. Žalobkyně uvedla, že pouze existence jejího zastoupení vedla k tomu, že prvostupňové rozhodnutí bylo doručeno jejímu zástupci a žalobkyně se tak o zastavení řízení dozvěděla. Podání učiněné ve zlém úmyslu osobou vydávající se za žalobkyni a nedisponující žádným zmocněním uděleným žalobkyní nemohlo dle názoru žalobkyně přivodit následky spočívající v rozhodnutí o zastavení řízení. Podle žalobkyně mohl správní orgán s ohledem na relativně podezřelé okolnosti zpětvzetí předejít vydání nezákonného rozhodnutí, pokud by žalobkyni na toto podezřelé podání upozornil, vyžádal si její vyjádření a nepřistoupil zcela formalisticky k vydání rozhodnutí o zastavení řízení. Závěrem navrhla žalobkyně, že pokud by soud považoval za nutné posuzovat pravost předmětného podání, aby si jako důkaz vyžádal znalecký posudek z oboru písmoznalectví týkající se pravosti jejího podpisu (či rukopisu) na předmětném podání.
3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě zrekapitulovala průběh řízení před správními orgány a navrhla, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta. Odkázala se přitom na napadené rozhodnutí, které podle jejího názoru poskytuje dostatečný podklad. Žalovaná připomněla, že žalobkyně v rámci odvolání, navzdory výzvě z 1. 2. 2021, neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, z nichž dovozovala nesprávnost skutkového nebo právního posouzení. V rámci odvolacího řízení žalobkyně netvrdila žádné relevantní skutečnosti, nenavrhla ani provedení důkazů, které požaduje provést v řízení před soudem, což je její povinnost podle správního řádu. Žalovaná taktéž připomněla, že správní orgány jsou povinny vycházet z podkladů uvedených ve spisovém materiálu a z podkladů, které jsou jim známy z úřední činnosti; odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 9 As 58/2021-119. Pokud správní orgán prvního stupně neměl žádné pochybnosti o tom, že by podání o zastavení řízení učinila osoba vydávající se za žalobkyni, nebyl důvod předat předmětné podání znalcům v oboru písmoznalectví.

Zjištění ze správního spisu

4. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 2. 4. 2019 požádala žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty. Jako další relevantní skutečnost pro práve posuzovaný případ soud zjistil, že dne 14. 10. 2020 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno podání označené jako „Žádost o ukončení pobytu“ datované k 1. 10. 2020. Z něho se podává, že osoba L. V., nar. X, st.

příslušnost Ukrajina, bytem X, požádala o ukončení svého pobytu na území ČR z rodinných důvodů. Uvedla, že se chce vrátit domů, a proto prosí správní orgán o ukončení pobytu a všech závazků na území ČR. Zároveň požádala o zaslání usnesení o ukončení na korespondenční adresu X. Závěrem podání se hned vzdala práva na odvolání.

5. V návaznosti na toto podání správní orgán prvního stupně vydal prvostupňové rozhodnutí, kterým zastavil řízení o žádosti. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně vzala dne 1. 10. 2020 zpět žádost o vydání zaměstnanecké karty, a toto zpětvzetí odůvodnila rodinnými důvody a návratem na Ukrajinu. Prvostupňové rozhodnutí bylo vypraveno 29. 10. 2020, tentýž den ho převzal zástupce žalobkyně.
6. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím svého zástupce blanketní odvolání dne 13. 11. 2020, které přislíbila doplnit do 10 dnů po umožnění nahlédnout do správního spisu domluveného na 8. 12. 2020. K nahlédnutí do spisu došlo skutečně dne 8. 12. 2020, o čemž byl pořízen do správního spisu záznam.
7. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že měla dne 1. 2. 2021 vyzvat zástupce žalobkyně k doplnění odvolání. Tuto výzvu však soud ve správním spise nenašel, proto k ní nemohl při rozhodování přihlídnout.
8. Žalovaná po předložení spisového materiálu prvostupňovým správním orgánem rozhodla dne 15. 3. 2021, když vydala napadené rozhodnutí, kterým zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná zrekapitulovala předchozí průběh řízení a ztotožnila se s názorem prvostupňového orgánu. Dospěla přitom k závěru, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí zdůraznila, že není možné se předem vzdát svých práv, proto nepřihlédla k vzdání se práva na odvolání a odvolání žalobkyně posoudila jako přípustné a včasné. Protože žalovaná neshledala existenci vad řízení orgánem prvního stupně, a protože žalobkyně neuvedla v odvolání žádné konkrétní odvolací důvody, žalovaná vydala napadené rozhodnutí. To bylo doručeno právnímu zástupci žalobkyně téhož dne, tedy 15. 3. 2021.
9. Žalobkyně následně dne 16. 3. 2021 zaslala správnímu orgánu prvního stupně podání označené jako vyjádření. V jeho rámci uvedla, že není pravdou, že by 1. 10. 2020 vzala žádost o vydání zaměstnanecké karty zpět a požádala o ukončení pobytu na území ČR. Ve vyjádření žalobkyně dále uvedla, že žádost z 1. 10. 2020 byla napsána a podepsána anonymním pisatelem. Stran adresy pro doručování na adrese X, uvedla žalobkyně, že tam nikdy žádnou adresu (ani korespondenční) neměla. K vyjádření připojila vlastní rukou napsaný text a taktéž kopii inkriminované žádosti s úředně ověřeným podpisem. Stejně jako v žalobě navrhla posouzení specialistou z oboru grafologie. S ohledem na zjištěné závěry pak navrhla i provedení autoremedury.

Posouzení krajským soudem

10. Krajský soud poté, co zjistil, že žalobní návrh je věcně projednatelný, přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili.

11. Žalobkyně vymezila jediným žalobním bodem rozsah přezkumu soudem, když podle žalobkyně správní orgán nesprávně vyhodnotil zpětvzetí žádosti, v jehož důsledku zastavil správní řízení. Soud již úvodem uvádí, že žalobní tvrzení směřují spíše proti postupu správního orgánu prvního stupně než proti samotnému napadenému rozhodnutí, které je přezkoumáváno v tomto soudním řízení. V celé věci je taktéž důležité časové vymezení veškerých úkonů procesních subjektů, které vystupovaly ve správním řízení.
12. Podle § 66 odst. 1 písm. a) věty před středníkem zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „s. ř.“) *řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel vzal svou žádost zpět.*
13. Rozhodnutí o zastavení řízení je procesním rozhodnutím, nejsou jím přiznávána ani odjímána žádná práva a nejsou jím ukládány žádné povinnosti. Žalobkyni by mohlo na jejích právech zkrátit jen tehdy, pokud by nebylo reakcí na její projev vůle (zpětvzetí žádosti), tj. pokud by bylo řízení správním orgánem zastaveno svévolně (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 8. 2014, č. j. 52 A 19/2014-85). Tak se tomu v právě projednávaném případě však nestalo.
14. Jak vyplynulo ze správního spisu, žalobkyně zahájila svou žádostí dne 2. 4. 2019 řízení o vydání zaměstanecké karty. V průběhu řízení žalobkyně vzala svou žádost zpět přípisem datovaným k 1. 10. 2020, správnímu orgánu prvního stupně oznámila, že si přeje ukončit svůj pobyt na území České republiky a spolu s ním všechna probíhající řízení, zároveň správnímu orgánu oznámila, že si přeje, aby jí písemnosti byly doručovány na novou adresu X. Správní orgán vyhodnotil podání žalobkyně materiálně jako zpětvzetí žádosti o zahájení řízení, když v souladu s výše citovaným ustanovením § 66 odst. 1 písm. a) s. ř. takové řízení zastavil. Žalobkyně prostřednictvím svého zástupce podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, nicméně ho podala blanketně, tj. bez odůvodnění. Pro samotné doplnění si vyhradila lhůtu 10 dní od umožnění nahlédnout do správního spisu, k čemuž došlo dne 8. 12. 2020. Žalobkyní vyhrazená lhůta pro doplnění odvolání tak uplynula dnem 18. 12. 2020. Soud připomíná, že i v rámci správního řízení se uplatňuje obecná právní zásada, podle které bdělým náleží práva, a i od účastníka správního řízení se vyžaduje určitá míra součinnosti (§ 50 odst. 2 s. ř.), a to zejména v řízeních, která nejsou zahajována z úřední povinnosti. K uvedenému lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 9 As 58/2010-119: *„Naopak lze v této souvislosti poukázat na to, že obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat přitom tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, příp. označit důkazy na podporu svých tvrzení; viz § 50 odst. 2 a § 52 v návaznosti na § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).“* K povinnosti součinnosti účastníka řízení lze taktéž odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34. Bylo tak na žalobkyni, aby se aktivně bránila v odvolacím řízení a uvedla všechny rozhodné skutečnosti před skončením odvolacího řízení tak, aby žalovaná mohla o jejích námitkách rozhodnout (§ 89 odst. 2 s. ř.). Žalobkyně však ve vyhrazené lhůtě, ani následně, své odvolání nedoplnila. To však značně zúžilo rozsah přezkumu prvostupňového rozhodnutí žalovanou.
15. Napadené rozhodnutí bylo vydáno až 15. 3. 2021, tedy téměř čtvrt roku po konci lhůty vyhrazené žalobkyní pro doplnění jejího odvolání. Již z pouhého časového rámce je zřejmé, že žalobkyně přistoupila značně liknavě k odvrácení následků prvostupňového

rozhodnutí. Soud je přitom přesvědčen o tom, že již v okamžiku doručení prvostupňového rozhodnutí mohla žalobkyně vědět, že žádné zpětvzetí žádosti neučinila, jak tvrdí v žalobě. A to i bez nahlédnutí do správního spisu. Tím spíše je třeba vyloučit pochybení žalované, když žalobkyně ničeho nenamítla ani bezodkladně po nahlížení do spisu. Žalovaná v rámci odvolacího řízení přezkoumala soulad prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy, pro zrušení neshledala důvody a ztotožnila se s ním. S napadeným rozhodnutím se ztotožňuje i soud. Podle názoru soudu správní orgány zjistily skutkový stav tak, že o něm nebyly důvodné pochybnosti v souladu s § 3 s. ř.

16. Následné vyjádření, které zaslala žalobkyně dne 16. 3. 2021, pak soud považuje s ohledem na blízkou časovou souvislost s doručením napadeného rozhodnutí za snahu odvrátit negativní důsledky pro žalobkyni, avšak již opožděnou. S ohledem na to, že si žalobkyně v blanketní stížnosti vyhradila lhůtu 10 dní pro doplnění důvodů odvolání, nemohlo pro ni být nijak překvapivé vydání napadeného rozhodnutí, postup žalované je tak v souladu s požadavky Ústavního soudu na doplnění blanketních podání (např. nález Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. I. ÚS 1692/18). Z těchto důvodů ani soud neprovedl žalobkyní navržený důkaz spočívající v provedení znaleckého posudku.
17. Soud nesouhlasí ani s názorem žalobkyně, že okolnosti zpětvzetí byly podezřelé a že správní orgán mohl předejít vydání prvostupňového rozhodnutí, pokud by žalobkyni upozornil na podání a vyžádal si její vyjádření k zaslanému zpětvzetí. Správní řád nestanovuje žádnou povinnost správního orgánu dotazovat se účastníka řízení, zda skutečně trvá na svém podání. Soud se tak neztotožňuje s názorem žalobkyně, že požadavek na zasílání na korespondenční adresu X, měl u správního orgánu vzbudit jakoukoliv nedůvěru. Pokud žalobkyně namítá, že by snad mohlo dojít na uvedené adrese k určitým zásahům do písemností doručovaných správním orgánem, tak tato úvaha v sobě zahrnuje nutně již trestněprávní úvahu o porušení listovního tajemství. S ohledem na zastoupení žalobkyně navíc byly písemnosti zasílány přímo zástupci, žalobkyni tak samotným doručováním nemohla vzniknout žádná újma na právech. Námitku toho, že adresa, na kterou žalobkyně žádala doručovat, se nachází na ubytovně, považuje soud za nedůvodnou, neboť tato skutečnost rovněž nijak nezasahuje do práv žalobkyně. Ani námitka předčasného vzdání se práva na odvolání není důvodná. Není výjimkou, že účastníci řízení se ve snaze uspíšet řízení vzdávají předčasně práva na využití opravných prostředků. V takovém případě tak obvykle činí spolu s úkonem, o němž má být vydáno rozhodnutí, proti kterému by měl opravný prostředek směřovat. Žalovaná ale v souladu se zákonem posoudila odvolání žalobkyně jako přípustné, proto soud ani tuto okolnost nepovažuje za podezřelou a postupem žalované ani prvostupňového orgánu do práv žalobkyně v tomto směru nijak zasaženo nebylo. Ani tuto námitku tak nepovažuje soud za důvodnou.

Závěr a náklady řízení

18. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšné žalované, v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením před soudem vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené nad rámec běžné úřední činnosti. Z toho důvodu krajský soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 30. března 2023

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu